

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön martius 5^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt, bétenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Egy labradori kaland. *(Végzet.)*

A' nap szürkült, de a' folyam partján sem ember sem állat nyoma nem mutatkozott. Sűrű erdők terültek-el körültem. Az életvédelmi félelemtől visszatartoztatva nem merészelttem beléjek lépni, 's csak a' folyam partjának vettem utamat. Egy két óranegyedi menet után az erdő fáji felett sűrű füst-gomolyokat láték felemelkedni. — Lépteimet tüstént arra irányzám, 's majd nem sokára egy csoport Indusokat láttam egy határban tűz körül leguzsorodva. Nem igen bátorító megindulatlansággal fogadtak; de mind a' mellett is helyet foglaltam a' tűz körül, 's többféle nyelveken megszólítván őket érthetővé lettem, és hozzájuk vezető kalandomat elbeszéllettem előttük. Történetem végzetén kivették szájokból pipájokat, 's barátságatlan képmozdulatokkal tekintgettek-meg. — Hatalmas éhséget érezvén kevés élelemért kértem őket. Rövid tanácskozás után kevés pemicant nyújtottak, de kitetsző nehezteléssel, mi éppen nem illett az Indusoktól egyébiránt gyakorolni szokott vendég-szeretéshez.

Az egész csoport 5 férjfiből, 2 asszonyból, 's 2 gyermekből állott, kik tunyán vesztegeltek a' tűz körül. Mulatás vagy szóvaltoztatás eszökbe se jutott, 's én is homályos gondolatokba merülve ültem közöttük; egyikök merő, vigyázó, 's hosszú pillantatokat vete reám, és engem ismerni látszott, bár én nem emlékezhettem vissza, hogy valahol láttam volna.

Délest további utra készültek, 's egyszerre, de minden beszélgetés nélkül utnak is indultak, semmi részvételt irántam nem mutatván. Én bátorodtan az elsőhez léptem, 's megszólítám, engedné-meg, hogy őket követhessem, mivel egyedül az erdőben maradni nem akarnék. — Az Indus merész szemeket vete rám, 's így szólított meg: „Hol van csőd 's késed; hol van Tomahawk-od?“

„A' jegen vesztettem-el őket“ volt feleletem.

„Vigyázz magadra — szólott tovább az Indus — hogy a' nagylelket hazugsággal ne boszontsád; — ez a' férjfi itt tudja, ki vagy — 's az előbbi figyelmesen vizsgáló Indusra mutatott — mi tudjuk tehát, hogy ki vagy; te minket felkutatni jöttél, 's kétség kívül társaid közel van-

nak. Távozz tőlünk; a' tapasztalás rémletesekké tette előttünk a' fehéreket; mi sem elárultatni, sem erős italoktól elszédítettetni nem akarunk; távozz, 's közülünk senki se lesz ártalmadra!''

Mit feleljek ezen kellemetlen megszóllításra, nem tudtam. Történetemet ismételvén szóim igaz létüket erősen állítám, 's hogy társim közel nem volnának, és soha alkalmam nem lett volna Indusnak ártani. A' vad ember nyugottan hallgatott, 's beszédemnek hitelt látszék engedni. Most előre lépett, 's így szólt. „Ezen idegen jőjjön velünk; felboszontanám atyám arnyékát, ha segéd nélkül eresztenők őt. Kövessétek csak Thakaverente tanácsát. Ekkor ez jelt adott a' követésre, 's az egész csoporttal én is megindultam. Ut-nyom bár nem mutatkozott, a' vezér még is bátran vezetett az erdő sűrűjében; senki közülünk meg nem szólamlott, mintha büntetés várta volna a' beszélni kezdőt; csak a' lépteink alatt ropogó száraz fa-levelek csörgése zavarta az erdei magány csendjét. Engem komoly gondolatok leptek; mert az éh-haláltól ugyan mentve gondolám magamat, de telepedési helyünk 's a' vissza kerülés képzete nyugtalanított; mind e' mellett sem a' fáradság, sem a' kellemetlen ut nem birtak a' vissza maradásra.

Napnyugotkor megállapodtunk. A' férjfiak sátort ütöttek, az asszonyok tüzet élesztettek. Az Indusok egyike az ut közben elejtett őz egy negyedéből vacsorát készített, 's a' hús megpuhulta után mindegyikünk falatjáról gondoskodott. Én se panaszkodhattam e' részben; de még most sem akart egyik is megszóllamlani. Evés után az Indusok pipájokat jó szagú füvekkel tömték-meg, 's a' legnagyobb hidegvérűséggel füstöltek. Mig az asszonyok éjjeli nyughelyül szolgálандó bőrökkel bajmólódtak, én egy kis távulságról egy fatörzsökre dülve figyeltem aludni készülő uti társaimra, 's késő este én is elszenderedtem.

Éjjeli egy órákor egy idegen kéz gyengén megrázzván az enyimet, nehéz álmomból felébresztett. Felpillanték, 's azon Indust vettem észre, ki tőle távozni parancsolt; Utalissi volt neve. Ujjait ajkára nyomván hallgatást parancsolt, és jel által felkelni, 's utána indulni készített. Én engedtem, 's az alvó csoporttól kis távulságra egy fa megé vezetett.

„Idegen — szólt tompa hangon — én bátorságot és segédet ígértem neked; hidd-el, valóban nem leszek hazug. — Thakaverente most beszélt nekünk, hogy atyját ez előtt két évvel két fehér ember meggyilkolta, 's állítja, hogy meggyilkolt atyjának lelke kétszer megjelent volna neki, 's tégedet megölni parancsolt. Ha atyja még egyszer megjelen, 's parancsot ad, ő téged meg fog ölni; azért kérlek távozz, ha életed kedves.

„Mit tehetek ; hova, merre menjek ; látom halál vár reám, egyedül az igaz utat feltalálnom lehetetlen“ felelek.

„Jól van — felelt Utalissi — én megszabadítlak ; a' szélvész itt nem mészre egy vén tölgyet döntött-le ; gyökerei magosan felemelkednek a' bokrok közt. Innen láthatsz mindent, vonulj a' megé, 's ott várakozz reám.“ — Ezzel elhagyott, 's én a' sűrű keresztül törvén, előbb mintsem reménylém, a' tölgyhez értem, és a' legnagyobb nyugtalansággal vártam Utalissit, ki semmi bizonyos időt nem rendelt. — Mély gondolatok vettek erőt elmémen, 's elszenderedtem volna már, de egy lassú zörej felébresztett elmém szunnyadozásából. A' táj felé tekinték, honnan a' zörej hallatszott ; ki nem vehető képeket vettem észre, 's egy a' holdat éppen eltakaró felhő-gomoly tünte után 5 vagy 6 dámvadat láték egy kis pataknál szomjokat oltani ; a' félekeny állatok nyájasan tekintettek rám 's lassan eltávoztak.

Egy óra lefolyt a' másik után ; a' hold mélyebben merült-el a' látkörön, 's új csillagok tündököltek az ég boltozatán. Utalissi még se jött. A' csillagok elhomályosodtak, 's fák közti lassú zörej, és néhány tompa hangok elárulták a' madarak ébredését. Egy a' bokrok közt lassan 's vigyázólag kullogó farkast is láttam. A' nap végre feltűnt ; de egy sűrű köd lepte-el a' földterültét az éj utósó árnyéka tünte előtt.

Erősen fáztam, 's hogy kimelegedjem, sebes léptekkel járkáltam a' tölgy mellett, és csak későn vettem észre a' tölgytől eltávozásomat. Dél felé erős szél támadt, 's a' ködöt szétesztatá ; a' véstől ostromlott fák zúgtak, 's én egyik vagy másik lezuhanásától tartottam. A' természeti csata látása mind annyi kétségbeesés magvát hintegette belém. — Azonban egy az erdőben messze elhangzott esődurranás megörvendeztetett ; utána egy másik is következett. „Utalissi Utalissi!“ kiálték-fel 's egy pillanatban előttem termett az Indus.

„Mért nem maradsz a' kijelölt helyen ? Tévedésedtől tartottam, azért két izben is lőttem.“ — A' történetről tudósítám őt most. „Nincs veszély már — szólt vigasztalólag — Thakaverente meghalt ; én öltem-meg őt.“ Utalissi ruháján ugyan néhány vérfoltok mutatkoztak, de csendes és zavartalan helyzete miatt kétkedém állítása felől.

„Nem csallak meg — felelt ő — Thakaverentének általam kellett meghalni. Éjjél után hamar felébredt, 's mivel téged a' sátor körül nem talált, gyanítván, hogy én tudósítottalak a' fenyegető veszély felől, engem rágalmazott boszúállása előtt általam eszközölt elmelőzésedért, 's én csekélyebbnek véltem a' dolgot, hogysem eltitkoltam volna. Ekkor haragra gerjedt, 's engem arcba vágott. Te tudod, hogy illy megbántást egy Indus se szenved ; azért Tomahawkommal olly szörnyű ütést adtam fejére, hogy ledült, 's ekkor őt

késemmel tökélyesen megöltem. Társaink a'sátor alatt szunnyadtak; hogy ezek holt testét észre ne vegyék, száraz levéllel befedtem azt, 's az erdő sűrűjébe vonultam, hogy meglessem a' társaságnak további utra indultát. — Napkelte után elindultak. Thakawerente 's az én neventől harsogott az erdő, de előre mentünket gyanítván nyugodtan tovább haladtak. — A' vész 's köd miatt késtem eddig; most jöjj, lásd ön szemeiddel Thakawerente testét.“

Ekkor Utalissi reggelire egy kevés pemillát adott, 's miután maga is evett volna, egy fa-levél-halomhoz vezetett, mi alatt kiismertem Thakawerente holt testét. Rémüléssel vonultam vissza a' szokatlan látványnál; de kéznél fogva kényszerített a' holtat tűzhez segíni. „Mit akarsz tenni — kérdezém. — „Nem tudod — felele ő — ha egy Indus meghal, hogy vele mindene eltemettetik. A' legcsekélyebb, mi tőle elvétetnék, a' nagylélek haragját indítaná-fel.“

A' holtat tehát tűzhez vittük. Utalissi, ruhájit helyezé-el, 's Tomahawákát övjére ölté, és ezután az erdőbe sietett sirhalomnak fahéjakat szedni. Én egyedül maradtam. A' borús éj leszált; a' tűz már csak gyenge világot terjesztett; egy balvéleményi félelem fogta-el érzéseimet, 's körül tekinteni, és szemeimet a' holt tetemről elfordítani nem merésztem. Thakawerente hátán feküdt, hosszú fekete haja rendetlenül fedte melljét 's vállait. Négy vér-foltok mutatkoztak ruhájin, öszve szegzett kezei, 's öszve zsugorodott tagjai erős küzdésre mutattak.

Hogyha a' lángoknak egy vissz sugárja esett a' rúttetemre, mozdultát gondolám, 's majd megfutamlottam volna; de bámulásom lelánczoló érzéseimet, 's balvéleményim eloszlására Útalissinak ama szekerce-ütéseire vigyáztam, mellyeket hozzám közeledvén az erdő fáinak méregetett.

Vissza jötte után a' holtak sirt ástunk, 's Thakawerentét egy vastag tölgy mellé temettük-el; ezután a' tűz mellett vártuk a' kelendő holdat. Utalissi megegyezett kérésemben, hogy engem telepedési helyünkre vissza kísérjen, annál inkább, mivel legalább egy nyáron által lakát változtatnia kellett, hogy Thakawerente rokonainak boszújától megmenekedjék.

Éjjeli egy óraker a' hold sápadt világánál utnak indultunk, 's reggelig azon folyóhoz értünk, melly mellett az indus csoport tanyázott volt. — Utalissi ügyessége hamar egy csónakot készített, 's a' nap szürkülténél felevezünk egész a' tóig, mellynek partján gyarmatunk feküdt.

K. S.

A' hős magyar leány.

A' 10-dik században nyomultak-ki Ázsiából a' Kunok, és sok nyugtalanságot szerettek keleti 's déli Europa lakosainak. Nevezetesen a' Görögöket 's Oroszokat számos pusztító hadcsapatjaikkal látogatták. 1070-dik esztendőben Erdélybe, onnan a' meszesi szoros uton magyar országba rohanván Szathmár vármegyében Ozul vezérok alatt egyre dulták a' Nyirséget 's egész Bihar váráig szaguldoztak. Már is számos marha-sereget, tömérdek magyar férjfit, aszszonyt, és leányt hajtottak a' Szamos vize 's Lapos közt megtelepített táborukba. Ekkor Salamon király Geyza és sz. László hercegekkel nem csekély magyar katonaságot indítván ellenek, Doboka mellett, Kolosvár felett öt mértföldnyire, várta a' hegyekről leereszkedő Kunokat. Megrettenvén Ozul a' Magyarok számától sebesen Kérlés hegyére voná csapatjait; mert gondolá, hogy az ellenség azon magos bérczre őt követni nem fogja. De a' Magyarok leszálván lovaikról nem sokat gondoltak a' reájok repülő nyilak özönétől, 's egyre iparkodtak a' hegy tetejére. A' nyilasok széjjel szórtak, Salamon és a' hercegek vetekedve mutaták vitézségök bizonyosságait. — László óriási erővel viaskodék, 's már is négyet kaszabolt-le ellenségei közül; az ötödik, ki őt ugyan megsebesité, kemény ellent-állás után végre László buzogánya alatt terült a' földre. A' Magyarok felérvén a' hegytetőre, kardjaik kemény élet annyira érezteték a' Kunoknak kopasz fejeiken, hogy ezek csak kevés számmal menekhettek-meg az érdemlett halál elől; futott, a' ki futni tudott, ha bár az utánok irámló Magyarok boszuló karjaikat kevesen kerülhették is el. Ezen megfutamlott Kunok között László herceg egyet eszre vett, ki egy csinosan öltözött, nemes termetű, szép alakú, 's deli magyar szüzet kapott-fel lovára, 's vele odább vágatott. A' hős herceg megsarkantyúzván lovát a' rabló után iránlik, de ennek lova serényebb levén őt utól nem érhetette. Kialtozott tehát az elrablott szüznek, hogy kapná-meg erősen rablója övét, 's evvel együtt vetné-le magát a' lóról. A' szüiz követi a' tanácsot, leesnek mindketten, 's László utólj éri őket. Felugrik a' Kun, 's erősen harczol Lászlóval. A' hős leánya már is sebesedve látván szabadítóját, megragadja a' rabló Kunnak buzogányát, 's olyat csap lábára, hogy azonnal földre bukik; másodszeri csapásával pedig a' kun embert más világra küldvén szabadítójával együtt kedves övéinek karjai közé sietett.

É L E T - T Ö R T É N E T.

Butler Sámuel.

Butler Sámuel, korának egyik legnevezetesh költője, született Strenshamban, a' worceateri grófságban, februarius 10-én 1612-ben.

Kik 's milly sorsú 's állapotú emberek voltak szülői, nagy részint bizonytalanság homálya rejti.

Tanulását Cambridge-ben kezdte, és ugyan ott dicséretesen folytatta, 's végzette is. Tanítóji nem kevesebb szerették, mint tanuló társai, kik közül mindenik igyekezett, hogy őt Butler barátságára méltassa. Már gyermek éveiben dolgok körüli nyomos vizsgálódás, dolgok mélyére beható ész, állandó figyelem, helyes ítélet 's éles elme valának azon tulajdonai, mellyek által tanuló társai felett elsőseget érdemelt.

Miután tanuló pályáját megfutotta, különféle hivatalokat folytatott. A' többek közt gróf Carburynak, vagy mint mások állítják magának Buckinghamnak, jó darab ideig titoknok; majd Jefferinek Carlscroonban segédje; később Kent grófnénak udvarában felvigyázó, annak megbízottja 's végre sir Lukenál bizonytalan miféle hivatalban volt. Némelylek azon véleményben vannak, hogy a' gazdag Luke Sámuel, mint a' tudósok különös nagy pártfogója, látván az ő szegény állapotját, úgy szállva könyörületességből vette őt magához. Bár mint legyen is a' dolog, t. i. akár valami hivatalt viselt Lukenál, akár pedig mint tudós lakott is nála, mindenként őt gazdag pártfogójához baráti lánczok kapcsolák.

A' köz szeretetet nagy mértékben bír, mellyre őt teljes mértékben méltóvá is tevő tudományokban jártossága a' nélkül, hogy felfuvalkodott lett volna azzal, valamint társasági körben kitünő gyengédsége 's a' miveltségnek, idejéhez képest, magos ponton állása. Minden nevezetesebb udvarokban ohajták társaságát, 's barátságában kiki büszkének érzi magát, mire magokat méltatni főbb rendűek is igyekeztek. Sorsa csakugyan Butlernek se vala más, mint a' mi olly gyakran szokott osztály-részül jutni a' nevezetesb 's nagyobb talentumú férjfiaknak: t. i. szegénység 's nyomorúság között élt, 's inség között találta őt halála is.

Butler Sámuel a' maga talentumainak kifejlődését nagy részint békebíró Jefferinek köszönheté. Ugyan is ez látván segédjének a' szép litteraturához, a' művészet minden nemeihez, és szóval mindenhez, mi a' léleknek valódi élelmet képes szolgáltatni, nagy hajlandóságát, attól őt soha el nem vonta, bár ha több ízben meg történt is, hogy saját dolgai az által hátra maradtak, mellyek pedig megkívánták volna, hogy a' fiatal segéd több figyelmet 's időt fordítson reájok.

Hasonló körülmények közé vala helyezve Butler a' Kent grófné udvarában is. Az itteni szép társaságok milly jótékony hatásúak voltak a' lángkeblű ifiúnak emelésére, további fejtegetés nélkül is könnyen átlátható. Igy a' miveltségnek keblében rejtező szikráji nem csuda, hogy lángra gyúladtak a' kedvező körülmények között. —

Sir Luke barátsága érlette 's gyarapította Butlernek a' férjfiasságát, ki itt mulatása alatt fogott nevezetes költeményéhez, „Hudibras”-hoz. Célja ezen költeményének írásában vala, hogy a' vallásbeli secták 's politikai pártok viszongásait csendesítse, 's a' szinte hátárt nem ismerő féketlenséget korlátok közé intse, mellyek I-só Károly uralkodása alatt egész Angliát felforgatták, 's magát a' királyt is vesztő helyre ragadták. Innét elláthatni, milly szép tűz lelkesithette azon férjfiút, ki költeményének is illy nemes czélt tüze-ki!!

Mint közönségesen állítják, — „Hudibras“ nevezet alatt a' költő önmagát festegeté, mit hihetővé tesz az is, hogy II-ik Károly, ki őt különben, valamint minden munkájit, felette kedvelé, midőn csakugyan nem segítette őt oly tetemesen, mint szükségei fedezésére megkívántatott volna, ekkor „Hudibras az udvarnál“ című munkáját bocsátá közre, hol az említett lovaggal az udvar elleni méltatlankodásait szivre hatólag elmondhatja, 's a' Hudibras személyében annyira híven festé ön maga állapotját, hogy ki őt ismeré, azonnal feltalálta őt az „udvarnál fellépő Hudibras“ban is. Az ő idejében versei 's minden költeményei annyira kedvességben voltak, hogy a' királyon kezdve a' legutolsó szolgálgaig mindenki tudott belőlek hol egy hol más helyt jó darabokat könyv nélkül. Azonban már ma koránt se bírnak azon hatással. Butler munkáji csakugyan, mint a' mellyeken azonkor szelleme, mellyben keltek, vonul-el, mindig becsben maradnak minden oly Angol előtt, kit az angol historia 's ezen nevezetes időszakban történt dolgok vagy csak valamennyire is érdekelnek. Éltének vége felé oly szegény állapotra jutott, hogy csak barátjai adakozásából kellett tengetnie éltét, 's így nyomorúságos állapotban halt-meg 1680-ban. Hudibras-a legelőbb megjelent halála előtt 17 évvel, azután pedig Londonban csakugyan 1732-ben. Halála után 60 évvel, u. m. 1740-ben, londoni polgármester Barber a' westministeri apátságban emlékére pompás oszlopot emeltetett.

Fényhegyí Laura.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Tavali Dagály. Harlemből írják, hogy az egész száz esztendei dagály-lajstromon (Fluth-Tabelle) t. i. 1701-től 1801-ig egyetlen egy esztendő se fordul elő, mellyben a' tengernek közönséges nagy dagálya (hohe Fluth) oly korán beállott volna, mint a' mult évben (october 24-kén). Az 1714-ki esztendőben a' legnagyobb dagály ugyan már october 8-kán állott-be; de sokkal kisebb volt a' tavalinál.

Széngőz hatása. Corytában, a' poseni nagyhercezségben, ismét három személy esett a' széngőz által halálhoz hasonló ájulásba. Velő- és érmunkálódás megszűnt; ütér és sziv dobogását nem lehetett érezni; a' lélekzés csaknem egészen lefojtva, vagy mélyen-hörgő; a' tagok hidegek és meredtek valának; szem és száj erősen bezárva; a' szájon fehér hab, az arcz színe sápadt, az arcz beesve volt. Nevezetes itt, hogy az egyik, 35 esztendős férjfiú, ezen halál-forma állapotban álomhoz hasonló érzéseket és a' hallást megtartotta. Ha az ember meggondolja az érzékek egymás utáni felébredését, ha meggondolja, hogy éppen a' hallás érzéke az, melly a' most született gyermeknél legkésőbb munkálkodik, úgy hogy néha 3—4 hónapig se adják a' gyermekek hallás-érzékeiknek jelét: úgy bizonyára még a priori se lesz vakmerő állítás, hogy a' meghalásban is illy egymásra következő érzék-eltompulás uralkodik. Ha tehát a' hallás érzékének illy egymás utáni el-tompulása a' halálban csak lehetséges is: úgy ez az Euthanasia (nyugalmas, szelid halál) egy igen fontos pontjára vezet. Nem irtóztató-e t. i. azon gondolat, hogy az imént megholtak talán még hallhatnának? hallják azt, a' mit körülöttek beszélnek, végeznek, 's ítélnek? 'S nem kell-e oly tapasztalások után, mint a' fentebbiek, az orvosoknak arra

ügyelni, hol csak lehetséges, hogy a' halott illy beszédektől megki-méltessék?

Ascension ellenségei. Ezen sziget lakosai, hogy az itt rendkívül sebesen szaporodó patkányokat kiirtsák, bizonyos mennyiségű macskát hozattak, 's ime! ezek is rövid idő alatt olly nagy számmal levének, 's a' vadság állapotjába vissza térvén szintolly veszedelmesek lettek a' baromfira, 's házi nyulakra 's a' t. nézve, hogy most kénytelenek valának a' lakosok ismét egy csapat kutyát hozatni, melyek ezen új ellenséget elszélesszék. Könnyen megtörténhetik azonban, hogy majd ezen kutyák is ugy elszaporodnak, 's akkor valljon mihez fogjanak a' szegény Ascensionbeliek?

K Ü L Ö N F É L E .

Vándor madarak. Londonban egy természetvizsgáló illy című könyvet adott-ki: „vándor madarak.“ Ebben minden e' madarakat illető észrevételek és tapasztalatok szorgalmasan egybegyűjtettek. Mint-hogy pedig ezen madaraknak téli tartozkodásuk nagyobb részint még nincs tudva, a' szerző tanácsolja, hogy a' föld minden részeiben köz akarató ornithológiai társaság álljon össze, melynek célja lenne a' vándor madarakat azon helyen megfogni, hol ezek költeni szoktak, 's a' megfogottakat ércz kalitkába zárván azok mellé tartozkodásuk helye 's megfogattatásuk napja pergamenra feljegyeztessék. E' szerint míg a' föld éjszaki felén tél van, az alatt a' déli részekben 's a' mérsékelt égövek alatt minden vándor madaraktól kellene egykettőt megfogni, 's a' megfogottakat hasonló móddal kalitkába zárni. Több esztendő elfolyása alatt viszonyos tudósítások által így egészen megfejtetnék a' titok, melly e' vándor madarak felett borong.

Angol lordok. Csudálkozást gerjesztő, milly nagy kort érnek-el az angol lordok. A' mostani felső házban 60 tag találtatik, kik mindnyájan 70 éven felül vannak. Hufeland makrobiotikájának hitele tehát csökken. Ki sokáig akar élni ez árnyék-világban, menjen angol országba 's legyen lorddá.

Perzsa császár czimei. A' perzsa császár többek közt magát: „a' trónus diszének“ írja, melly „ő benne vagyon.“ Ez felséges satyra. Éppen illyen elmés más czimjeinek egyike, midőn magát: „a' tudományok kertjének, sok színű bankájának“ (babuta) nevezi; t. i. ez által azt akarja mondani, hogy az öndicséret — bűdös.

T a g r e j t v é n y .

(Két tag.)

Egészem egy gaz mesterség

Tagja, ki ha üzetik

A' végsőmet visszajából

Csenve, tán megszökhetik.

Da ha egyszer valahára

Rajta veszejt, bár sokára:

Első hármam lesz, 's a' láncez-

Csörgés neki contre-táncz.

Csattáról Székely János.

Előbbi rejtvény: Izék.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.